

CICLE TRUI TEATRE
TEMPORADA D'ABONAMENT 22/23

EXTREMS CONVERGENTS

El carnaval romà,
Obertura
HECTOR BERLIOZ

L'ocell de foc, Op. 9
(versió 1919)
IGOR STRAVINSKI

Sinfonia núm. 2, Op. 73
JOHANNES BRAHMS

ORQUESTRA
SIMFÒNICA
ILLES BALEARS

Giacomo Sagripanti
DIRECTOR

01
DESEMBRE
20:00 TRUI
TEATRE

Venda d'entrades:

Taquilles del Trui Teatre
www.sinfonicadebalears.com

GOVERN
ILLES
BALEARS

G CONSELLERIA
O FONS EUROPEUS,
I UNIVERSITAT I CULTURA
B

FUNDACIÓ
ORQUESTRA SIMFÒNICA
ILLES BALEARS

CASTELL SON CLARET

FUNDATUR
BALEARS

G CONSELLERIA
O MODEL ECONÒMIC,
I TURISME I TREBALL
B

AETIB
AGÈNCIA D'ESTRATÈGIA
TURÍSTICA ILLES BALEARS

Illes Balears
Mallorca Menorca Ibiza Formentera

El Corte Inglés

Programa

35'

El Carnaval romà Op.9

Hector Berlioz (1803-1869)

*(Obertura de l'atto II de l'òpera
Benvenuto Cellini)*

**L'ocell de foc, suite del ballet,
versió de 1919**

Ígor Stravinski (1882-1971)

1. Introducció
2. L'ocell de foc i la seva dansa
3. Variacions de l'ocell de foc
4. El Khorovod de le princeses
5. Dansa infernal del Rei Kasxei
6. Cançó de bressol
7. Finale

20'

pausa

40'

Simfonia núm.2, Op.73 en re major

Johannes Brahms (1833-1897)

Allegro non troppo

Adagio non troppo

Allegretto grazioso, quasi Andantino

Allegro con spirito

**Giacomo Sagripanti director
Orquestra Simfònica Illes Balears**

Crèdit editorial

L'ocell de foc, suite versió 1919 d'Ígor Stravinski: Schott

De com descobrir-se abraçat a la convicció i la suficiència

Fernando Merino

Com s'ajunten aquests tres ingredients, cuinats al mateix programa? Poc més de sis dècades separa el més remot (Berlioz) del més recent (Stravinsky), un període especialment convuls en dominis de qualsevol formulació artística, de manera que aquí tenim la salsa que tot ho ajunta i embolica: tres exemples de descobriment, conviccions i suficiències. El “teatre musical”, que tant estimava Berlioz, està en l'ànima de l'obertura “El carnestoltes romà” que en origen no deixa de ser el preludi del segon acte de la seva òpera *Benvenuto Cellini*, l'estrena de la qual a París l'any 1838 va ser un complet fracàs, així descrit pel compositor amb sentit de l'humor: “Esbroncada amb admirable energia i unanimitat”. El seu recorregut va ser breu, i sempre acompanyat de l'absència d'acceptació per part del públic. El final de la seva trajectòria li arribaria amb la representació, l'11 de gener de 1839, en el Teatre de la Cort Imperial de Weimar. Dies després, Berlioz remetia una nota al director: “Distingit senyor, tinc l'honor d'anunciar-li que retiro la meva òpera *Benvenuto*, la qual cosa estic íntimament convençut que serà rebuda amb plaer”. De nou, sentit de l'humor.

El musicòleg Kurt Pahlen ens descriu a la perfecció la figura d'Hector Berlioz en poques paraules: “Enfant terrible de la música francesa, profètic en les innovacions revolucionàries de l'art orquestral, va conservar la passió pel teatre musical malgrat els continuats fracassos de les seves òperes”.

Precisament aquesta obertura (1844) coincideix amb la publicació del seu assaig pedagògic, *Tractat de l'orquestració i instrumentació moderns*. No era costum de Berlioz deixar enrere aspectes puntuals de la seva música que ell entenia aprofitables, independentment del grau d'acceptació, i així ho va fer amb el preludi, transformat en obertura com a peça de concert independent estrenada amb gran èxit a París en la tardor d'aquell any. Aquesta obertura la descriu el columnista de Los Angeles Times i assistent de la New York Philharmonic, Herbert Glass, com a “compendi de música elegant, orquestrada amb els colors més brillants d'Hector Berlioz”. Avui escoltarem la revisió que es va fer el 1919.

Seguim parlant de “teatre musical”, quan parlem de *L'ocell de foc* (1910), doncs ens referim a un ballet que es correspon amb l'anomenat “període rus” d'Igor Stravinski, del qual formaran part els seus tres títols més emblemàtics en clau de dansa, completats amb *Petrushka* i *La consagració de la primavera*, tots ells corresponents al període 1910-1913, i que tenen en comú compartir una paleta orquestral basada en el folklore rus, a més de notòries influències del seu mestre Rimski Korsakov. De fet, és bastant probable que res hagués estat igual si l'empresari Diaguilev no hagués assistit a la representació d'aquella miniatura simfònica, *Focs artificials*, composta per a les noces de Nadia, filla de Korsakov. El jove de 27 anys va impressionar a Diaguilev i a partir de llavors s'inicia la fructífera col·laboració amb *Els Ballets Russos* iniciada amb unes transcripcions orquestrals coreografiades per Mikhail Fokine.

Aquells primers anys del segle XX, es consideraven els seus ballets atrevits i innovadors, a la qual cosa no dubtava a respondre Igor Stravinsk, “no visc en el passat ni en el futur. Estic en el present”. Però no hi havia dubte que sí era un músic de l’avenir com ho demostra el fet que els seus tres ballets han vist com coreògrafs contemporanis els han portat al zenit en allò que s’ha anomenat “la reformulació coreogràfica”, que va suposar un canvi radical amb la tradició del ballet clàssic fins al punt d’arribar a convertir-se en referències per excel·lència de la dansa del segle XX, sense anar més lluny amb inestimables aportacions de Maurice Béjart i Pina Bausch.

S’ha de notar la similitud entre Berlioz, la seva obertura “El carnestoltes romà” i Igor Stravinski a través de la seva trilogia. Tots dos van revolucionar l’orquestració, van tibar el seu present; el francès obrint les portes, i el rus mesurant el seu “classicisme” compartit amb Fokine i Nijinski i la imminent arribada dels períodes neoclàssic i dodecafònic que van canviar-ho definitivament tot.

Així és com arribam a la segona part amb la Simfonia núm. 2 de Johannes Brahms, considerada la més popular, que posa de manifest una altra dinàmica compositiva — amb prou feines cinc mesos, enfront dels catorze anys de la primera—, fet que confirma la confiança que ja havia adquirit Brahms per abordar el simfonisme sense deutes emocionals amb Beethoven.

De manera que, si Berlioz va optar per rescatar el que pogué del naufragi de l’òpera Benvenuto Cellini, i Stravinski es descobrí a si mateix davant la porta que li va obrir Diaguilev, Brahms per fi s’aixeca majestuós, i fou tal l’èxit en l’estrena a Viena de la Simfonia núm. 2, que Hans Richter va decidir repetir el tercer moviment, allegretto grazioso, en si mateix una petita meravella, comunament identificant-se la seva lleugeresa amb les danses eslaves del seu contemporani Antonin Dvorak.

En general s’entén inspirada aquesta simfonia en els paisatges que envolten a la localitat austriaca de Pörtschach, on Bahms es va retirar a compondre l'estiu de 1877. És, per tant, un treball que coincideix amb la guerra dels romàntics, entre conservadors i progressistes, en la qual Brahms és considerat el més clàssic dels romàntics i en conseqüència es manté fidel al classicisme romàntic, i no accepta cap de les novetats impulsades fonamentalment per Hèctor Berlioz i Richard Wagner. Però el curiós és que, són paraules de la musicòloga Laura Recio, “es defensaven postures enfrontades utilitzant la mateixa font d’inspiració tenint com a heroi al mateix compositor: Beethoven”. El que no evitava “les discordances en matèria d’estructura, harmonia cromàtica o la música programàtica enfront de la música absoluta”, també segons Recio. Matisos sobredimensionats? El que ens disposem a escoltar són fragments de vides, confiades a un descobrir-se un mateix, ja sigui reconfortant-se a recuperar papers oblidats, obrir camins incerts marcats per l’inici, o elevar-se a la magnitud del simfonisme ja assegurat el que íntimament es desitjava expressar alliberat dels lligams del passat. Tal vegada per això l’encapçalament de les notes, encara que no es reflecteixi aquí, sigui alguna cosa així com “extrems convergents”.

A més, també serà interessant conèixer la lectura que fa de les obres seleccionades el director italià Giacomo Sagripanti, que ha desenvolupat amb fluïdesa la seva primerenca incursió en territoris operístics. Recentment ha estat nomenat director titular del Teatre de l'Òpera i Ballet de Tiflis.

Notas al programa

De cómo descubrirse abrazado a la convicción y la suficiencia

Fernando Merino

¿Cómo se juntan estos tres ingredientes, cocinados en el mismo programa? Poco más de seis décadas separa lo más remoto (Berlioz) a lo más reciente (Stravinsky), un período especialmente convulso en dominios de cualquier formulación artística, de manera que ahí tenemos la salsa que todo lo junta y envuelve: tres ejemplos de descubrimiento, convicciones y suficiencias. El “teatro musical”, que tanto amaba Berlioz, está en el alma de la obertura “El carnaval romano” que en origen no deja de ser el preludio del segundo acto de su ópera *Benvenuto Cellini*, cuyo estreno en París el año 1838 fue un completo fracaso, así descrito por el compositor con sentido del humor: “Abuchead a admirable energía y unanimidad”. Su recorrido fue breve, y siempre acompañado de la ausencia de aceptación por parte del público. El final de su trayectoria le llegaría con la representación, el 11 de enero de 1839, en el Teatro de la Corte Imperial de Weimar. Días después, Berlioz remitía una nota al director: “Distinguido señor, tengo el honor de anunciarle que retiro mi ópera *Benvenuto*, lo cual estoy íntimamente convencido de que será recibido con placer”. De nuevo, sentido del humor.

El musicólogo Kurt Pahlen nos describe a la perfección la figura de Hector Berlioz en pocas palabras: “Enfant terrible de la música francesa, profético en las innovaciones revolucionarias del arte orquestal, conservó la pasión por el teatro musical pese a los continuados fracasos de sus óperas”. Precisamente esta obertura (1844) coincide con la publicación de su ensayo pedagógico, *Tratado de la orquestación e instrumentación modernos*. No era costumbre de Berlioz dejar atrás aspectos puntuales de su música que él entendía aprovechables, independientemente del grado de aceptación, y así lo hizo con el preludio, transformado en obertura como pieza de concierto independiente estrenada con gran éxito en París en el otoño de aquel año. Esta obertura la describe el columnista de Los Angeles Times y asistente de la New York Philharmonic, Herbert Glass, como “compendio de música elegante, orquestada con los colores más brillantes de Hector Berlioz”. Hoy escucharemos la revisión que se hizo en 1919.

Seguimos hablando de “teatro musical”, cuando hablamos de *El pájaro de fuego* (1910), pues nos referimos a un ballet que se corresponde con el llamado “período ruso” de Igor Stravinski, del que formarán parte sus tres títulos más emblemáticos en clave de danza, completados con *Petrushka* y *La consagración de la primavera*, todos ellos correspondientes al período 1910-1913, y que tienen en común compartir una paleta orquestal basada en el folclore ruso, además de notorias influencias de su maestro Rimski Korsakov. De hecho, es bastante probable que nada hubiera sido igual si el empresario Diaguilev no hubiese asistido a la representación de aquella miniatura sinfónica, *Fuegos artificiales*, compuesta para la boda de Nadia, hija de Korsakov. El joven de 27 años impresionó a Diaguilev y a partir de entonces se inicia la fructífera colaboración con Los Ballets Rusos iniciada con unas transcripciones orquestales coreografiadas por Mikhail Fokine.

Aquellos primeros años del siglo XX, se consideraban sus ballets atrevidos e innovadores, a lo que no dudaba en responder Igor Stravinsk, “no vivo en el pasado ni en el futuro. Estoy en el presente”. Pero no había duda de que sí era un músico del porvenir como lo demuestra el hecho de que sus tres ballets han visto cómo coreógrafos contemporáneos los han llevado al zénit en lo que se ha dado en llamar “la reformulación coreográfica”, que supuso un cambio radical con la tradición del ballet clásico hasta el punto de llegar a convertirse en referencias por excelencia de la danza del siglo XX, sin ir más lejos con inestimables aportaciones de Maurice Béjart y Pina Bausch.

Nótese la similitud entre Berlioz, su obertura “El carnaval romano” e Igor Stravinski a través de su trilogía. Ambos revolucionaron la orquestación, tensaron su presente; el francés abriendo las puertas, y el ruso midiendo su “clasicismo” compartido con Fokine y Nijinski y la inminente llegada de los períodos neoclásico y dodecafónico que cambiaron definitivamente todo.

Así es como llegamos a la segunda parte con la Sinfonía n.º 2 de Johannes Brahms, considerada la más popular, que pone de manifiesto otra dinámica compositiva —apenas cinco meses, frente a los catorce años de la primera—, confirmándose la confianza que ya había adquirido Brahms para abordar el sinfonismo sin deudas emocionales con Beethoven.

De manera que, si Berlioz optó por rescatar lo que pudiera del naufragio de la ópera Benvenuto Cellini, y Stravinski se descubrió a si mismo ante la puerta que le abrió Diaguilev, Brahms al fin se levanta majestuoso, y fue tal el éxito en el estreno en Viena de la Sinfonía n.º 2, que Hans Richter decidió repetir el tercer movimiento, allegretto grazioso, en sí mismo una pequeña maravilla, comúnmente identificándose su ligereza con las danzas eslavas de su contemporáneo Antonin Dvorak.

Por lo general se entiende inspirada esta sinfonía en los paisajes que rodean a la localidad austriaca de Pörtschach, donde Bahms se retiró a componer el verano de 1877. Es, por lo tanto, un trabajo que coincide con la guerra de los románticos, entre conservadores y progresistas, siendo considerado Brahms el más clásico de los románticos y en consecuencia manteniéndose fiel al clasicismo romántico, no aceptando ninguna de las novedades impulsadas fundamentalmente por Héctor Berlioz y Richard Wagner. Pero lo curioso es que, son palabras de la musicóloga Laura Recio, “se defendían posturas enfrentadas utilizando la misma fuente de inspiración teniendo como héroe al mismo compositor: Beethoven”. Lo que no evitaba “las discordancias en materia de estructura, armonía cromática o la música programática frente a la música absoluta”, también según Recio. ¿Matices sobredimensionados?

Lo que nos disponemos a escuchar son fragmentos de vidas, confiadas a un descubrirse uno mismo, sea reconfortándose en recuperar papeles olvidados, abrir caminos inciertos marcados por el inicio, o elevarse a la magnitud del sinfonismo ya asegurado lo que íntimamente se deseaba expresar liberado de las ataduras del pasado. Tal vez por ello el encabezamiento de las notas, aunque no se refleje aquí, sea algo así como “extremos convergentes”.

Además, también será interesante conocer la lectura que hace de las obras seleccionadas el director italiano Giacomo Sagripanti, que ha desarrollado con fluidez su temprana incursión en territorios operísticos. Recientemente ha sido nombrado director titular del Teatro de la Ópera y Ballet de Tiflis.

Embracing certainty and competence

Fernando Merino

How to mix these ingredients together, cook them within the same programme? No more than six decades separate the remotest (Berlioz) from the most recent (Stravinsky)—a period, though, of special upheaval in the field of any artistic form. Such context becomes the sauce in which everything blends in, and also the dressing for three examples of discovery, certainty and competence.

Berlioz loved “musical theatre”, which lays in the soul of his overture *The Roman Carnival*. Originally, it was the prelude to the second act of his opera *Benvenuto Cellini*, which premiered in Paris in 1838 to utter failure; the amusing composer described it like this: «Booed with admirable energy and unanimity». This opera had a brief trajectory, always accompanied by an absence of acceptance from audiences; and its touring ended with a performance on the 11th of January 1839, at the Imperial Court Theatre in Weimar. A few days later, Berlioz sent a note to the director: «Dear and most distinguished Sir, I have the honour to announce that I am retiring my opera *Benvenuto*, and I am convinced that the news will be received with much pleasure». Again, what a sense of humour.

Musicologist Kurt Pahlen perfectly describes the figure of Hector Berlioz in very few words: «An enfant terrible of French music, prophetic in his revolutionary innovations of orchestral art, he preserved his passion for musical theatre despite the continued failure of his operas».

This overture (1844) precisely coincides with the publishing of his pedagogic essay: *Treatise on Instrumentation*. Berlioz did not usually leave behind any particular aspects of his music which he found worthy, regardless of their acceptance, and thus he turned the prelude into an overture—an independent concert piece that very successfully premiered in Paris in autumn that year. The overture is described by Herbert Glass, a columnist for Los Angeles Times and Assistant at The New York Philharmonic, as «a compendium of classy music, orchestrated with the brightest colours of Hector Berlioz». Tonight we listen to the reviewed score from 1919.

We remain in the area of “musical theatre”, when we start talking about *The Firebird* (1910), because we refer to a ballet corresponding to the so-called ‘Russian period’ of Igor Stravinsky’s career—the one including his other best-known titles within the dance format, *Petrushka* and *The Rite of Spring*, which were composed between 1910-1913 and share an orchestral palette based on Russian folklore, as well as notorious influence by his master, Rimsky Korsakov. In fact, it is quite possible that nothing would have been the same, if a businessman by the name of Diaguilev had not attended the representation of the symphonic miniature *Fireworks*, which Stravinsky wrote for the wedding of Korsakov’s daughter, Nadia. The 27-year-old composer impressed Diaguilev and, from then on, a fruitful collaboration with the Russian Ballets begins, with some orchestral transcriptions and choreography by Mikhail Fokine.

During those first years of the XX century, Igor Stravinsky's ballets were considered daring and innovative, to which the author himself replied: «I don't live in the past, neither in the future. I am in the present». However, there was no doubt that he was a musician of the future, as proven by the fact that his three ballets have reached the zenith of what is known as 'the choreographic reformulation' —a radical change from the tradition of Classical ballet, to the point that they became references par excellence to dance in the twentieth century (for instance, with the invaluable contributions by Maurice Béjart y Pina Bausch).

Note the likeness between Berlioz' overture The Roman Carnival and Igor Stravinsky's trilogy: they both shook up the orchestration of their time by stressing their present. The French opened the gates, and the Russian reflected on the 'Classicism' he shared with Fokine and Nijinsky and the imminent arrival of the Neoclassical and Dodecaphonic periods (which definitely changed everything).

Now, we get to the second part with Johannes Brahms' Symphony No.2, believed to be his most popular piece, which displays another dynamics of composition (only five months, against 14 years for the first) and confirms the self-confidence Brahms' had gathered to address symphonies without any emotional debts with Beethoven.

While Berlioz chose to rescue what he could from the wreckage of his *Benvenuto Cellini*, and Stravinsky found himself before Diaguilev's open door, Brahms majestically stood up at last. And his première in Vienna of Symphony No.2 was such a big success that Hans Richter decided to repeat the third movement, *Allegretto Grazioso* (a wonder in itself, commonly identified with the Slavic dances of his contemporary, Antonin Dvorak, due to their lightness).

Generally, this symphony is thought to be inspired by the landscape surrounding the Austrian village of Pörtschach, where Brahms retired to compose in the summer of 1877. It is therefore a piece that coincides with the war of the Romantics (between Conservative and Liberal), in which Brahms is the most classic of the Romantics and, therefore —faithful to Romantic classicism— he does not accept any of the novelties introduced by Hector Berlioz and Richard Wagner. Musicologist Laura Recio notes that it is curious, though, that «different positions were being defended by using the same source of inspiration and sharing the same composer as a hero: Beethoven»; but such fact did not prevent «discrepancies concerning structure, chromatic harmony, or programmatic music against absolute music». Overstated nuances, maybe?

What we are about to listen to are fragments of lives devoted to a discovery of the self: either through comforting past roles, through the opening of uncertain paths marked by a beginning, or through an elevation towards the magnitude of symphony —what was intimately wished to express, now freed from the chains of the past. Maybe the title of these notes wanted to speak about converging ends.

Moreover, it will be interesting to hear how the Italian conductor, Giacomo Sagripanti, reads these pieces. He has fluently developed his early incursion in the opera territory, and has recently been appointed Title conductor by the Tbilisi Opera Theatre and the Tbilisi Ballet.

Giacomo Sagripanti

director

Giacomo Sagripanti

director

cat

És director convidat principal per al repertori d'orquestra a la Fondazione Lirico Sinfonica Petruzzelli de Bari, i Director Musical de l'Òpera de Tbilisi i del Teatre Estatal de Ballet, i és considerat un dels directors més interessants de la seva generació a nivell internacional. El 2016, va obtenir el guardó a "Millor director jove" als Opera Awards.

Va començar la seva carrera com a director a Itàlia i Alemanya, debutant al Festival della Valle d'Itria, l'Associazione Lirica i Concertistica Italiana i el Teatre de Lübeck. Molt aviat va cridar l'atenció dels casals d'òpera de tot Europa, i des d'aleshores ha dirigit a la Semperoper de Dresden (*Cenerentola*), al Teatre La Fenice di Venezia (*Madame Butterfly*), a l'Opernhaus de Zuric (*L'elisir d'amore*), el Teatre Bolxoi de Moscou (*Don Carlo*), l'Opera de París (*Il barbiere di Siviglia*, *Cenerentola*, *Capuleti i Montecchi*), el Teatre de La Maestranza a Sevilla (*Cenerentola*), el Palau de les Arts Reina Sofia de València (*Stabat Mater*), i en alguns dels festivals més importants (Rossini Opera Festival, Arena di Verona), gaudint de l'èxit de públic i crítica. Conreia la seva experiència simfònica de manera constant i és convidat de forma regular a les temporades simfòniques d'orquesters de prestigi, com la ROSS de Sevilla, Filarmònica Fenice de Venècia, Essener Philharmoniker, Orxestra RAI de Torí, Haydn Orchester de Trento i Bozen, etcètera.

El gener de 2016, va ser àmpliament aclamat per la seva direcció de *Werther* a l'Opéra Bastille de París, i el març del mateix any va debutar amb l'Orquestra Filarmònica de Sant Petersburg. Més recentment, ha dirigit una nova producció de *Comte Ory* i *Il barbiere di Siviglia*, a la Seattle Oper; una nova producció amb Aalto Theatre a Essen de *Norma*; una nova producció de *Capuleti i Montecchi* a l'Òpera d'Oviedo; ha debutat al Glyndebourne Festival (*Don Pasquale*) i a la Bayerische Staatsoper (*Cenerentola*, *La favorite*); ha dirigit una nova producció d'*Un ballo in maschera* al Teatre Bolxoi; i *L'elisir d'amore*, *La traviata* i *Madame Butterfly* a l'Òpera de París. A més, ha dirigit *Lucia di Lammermoor* al Liceu i a Oviedo; *Moise et Pharaon* al Festival d'Òpera Rossini; o el *Rèquiem* de Verdi, amb l'Orquestra Filarmònica Nacional d'Hongria. Va tenir un gran èxit amb *Rigoletto* a l'Òpera de París, juntament amb Ludovic Tezier i Nadine Sierra. Encara més recentment, va debutar a la Royal Opera House, on va dirigir *Don Pasquale* i *La traviata*, i va participar per primera vegada al Festival Chorégies d'Orange amb *L'elisir d'amore*. Els seus compromisos futurs inclouen *Don Pasquale*, *Werther*, *Tosca* i *Anna Bolena*, a la Wiener Staatsoper; *I puritani*, al Teatre San Carlo i al Bilbao ABAO Olbe; i el seu debut al Teatro Real de Madrid, amb *Il turco in Italia*.

Giacomo Sagripanti

director

esp

Es director invitado principal para el repertorio de orquesta en la Fondazione Lirico Sinfonica Petruzzelli de Bari, y Director Musical de la Ópera de Tbilisi y del Teatro Estatal de Ballet, y está considerado uno de los directores más interesantes de su generación a nivel internacional. En 2016, obtuvo el galardón a “Mejor director joven” en los Opera Awards.

Comenzó su carrera como director en Italia y Alemania, debutando en el Festival della Valle d’Itria, la Associazione Lirica e Concertistica Italiana y el Teatro de Lübeck. Muy pronto llamó la atención de las casas de ópera de toda Europa, y desde entonces ha dirigido en la Semperoper de Dresde (*Cenerentola*), el Teatro La Fenice di Venezia (*Madama Butterfly*), la Opernhaus de Zúrich (*L’Elisir d’amore*), el Teatro Bolshoi de Moscú (*Don Carlo*), Opéra de Paris (*Il Barbiere di Siviglia*, *Cenerentola*, *Capuleti e Montecchi*), el Teatro de La Maestranza en Sevilla (*Cenerentola*), el Palau de les Arts Reina Sofia de Valencia (*Stabat Mater*), y en algunos de los festivales más importantes (Rossini Opera Festival, Arena di Verona), disfrutando del éxito de público y crítica.

Cultiva su experiencia sinfónica de manera constante, siendo invitado de forma regular a las temporadas sinfónicas de orquestas de prestigio, como la ROSS de Sevilla, Filarmonica Fenice de Venecia, Essener Philharmoniker, Orchestra RAI de Turín, la Haydn Orchester de Trento y Bozen, etcétera.

En enero de 2016, fue ampliamente aclamado por su dirección de *Werther* en la Opéra Bastille de París, y en marzo del mismo año debutó con la Orquesta Filarmónica de San Petersburgo. Más recientemente, ha dirigido una nueva producción de *Comte Ory* e *Il Barbiere di Siviglia*, en la Seattle Oper; una nueva producción con Aalto Theatre en Essen de *Norma*; una nueva producción de *Capuleti e Montecchi* en la Ópera de Oviedo; ha debutado en el Glyndebourne Festival (*Don Pasquale*) y la Bayerische Staatsoper (*Cenerentola*, *La Favorite*); ha dirigido una nueva producción de *Un Ballo in Maschera* en el Teatro Bolshoi; y *L’Elisir d’amore*, *La Traviata* y *Madame Butterfly* en la Ópera de París. Además, ha dirigido *Lucia di Lammermoor* en el Liceu y en Oviedo; *Moise et Pharaon* en el Festival de Ópera Rossini; o el *Réquiem* de Verdi, con la Orquesta Filarmónica Nacional de Hungría. Tuvo un gran éxito con *Rigoletto* en la Ópera de París, junto a Ludovic Tezier y Nadine Sierra. Todavía más recientemente, debutó en la Royal Opera House, donde dirigió *Don Pasquale* y *La Traviata*, y participó por primera vez en el Festival Chorégies d’Orange con *L’Elisir d’amore*.

Sus compromisos futuros incluyen *Don Pasquale*, *Werther*, *Tosca* y *Anna Bolena*, en la Wiener Staatsoper; *I puritani*, en el Teatro San Carlo y en el Bilbao ABAO Olbe; y su debut en el Teatro Real de Madrid, con *Il Turco in Italia*.

Giacomo Sagripanti

conductor

eng

Principal Guest Conductor for operatic repertoire at Fondazione Lirico Sinfonica Petruzzelli in Bari and Musical Director at Tbilisi Opera and Ballet State Theatre, he is considered one of the most interesting conductors of his generation among the international panorama. In 2016 he won Opera Awards as best young conductor.

He began his conducting career in Italy and Germany with his debuts at the Festival della Valle d’Itria, Associazione Lirica e Concertistica Italiana and the Lübeck Theatre. He soon caught the attention of houses throughout Europe and has conducted Semperoper in Dresden (Cenerentola), Teatro La Fenice di Venezia (Madama Butterfly) Opernhaus in Zürich (L’Elisir d’amore), Bolshoi Theatre in Moscow (Don Carlo), Opéra de Paris (Il Barbiere di Siviglia, Cenerentola, Capuleti e Montecchi) Teatro de La Maestranza in Sevilla (Cenerentola) Palau de les Arts Reina Sofia in Valencia (Stabat Mater), and in some of the most important Festivals (Rossini Opera Festival, Arena di Verona), being successful with public and critics. He has a constant symphonic experience, being regularly invited to symphonic seasons of many prestigious orchestras, such as ROSS in Sevilla, Filarmonica Fenice in Venice, Essener Philharmoniker, Orchestra RAI in Turin, Haydn Orchester in Trento and Bozen, etc.

In January 2016 he had an enormous success conducting Werther at Opéra Bastille in Paris, then in March he made his debut at the Philharmonic Orchestra of St. Petersburg. Most recently, Comte Ory (new production) and Il Barbiere di Siviglia at Seattle Oper, new production with Aalto Theater in Essen of Norma, Capuleti e Montecchi at Opera di Oviedo (new production), and his recent debut at Glyndebourne Festival (Don Pasquale) and at Bayerische Staatsoper (Cenerentola, La Favorite), a new production of Un Ballo in Maschera at Bolshoi Theatre, L’Elisir d’amore, La Traviata, Madame Butterfly at the Opéra de Paris.

He recently conducted Lucia di Lammermoor at Liceu and in Oviedo, Moise et Pharaon at Rossini Opera Festival, Verdi Requiem with the Hungarian National Philharmonic Orchestra. He had great success with Rigoletto at Opéra de Paris, with Ludovic Tezier and Nadine Sierra. He recently made his house debut at Royal Opera House with Don Pasquale and La Traviata, and his debut at Festival Chorégies d’Orange with L’Elisir d’amore.

Future engagements include: Don Pasquale, Werther, Tosca and Anna Bolena at Wiener Staatsoper, I puritani at Teatro San Carlo and at Bilbao ABAO Olbe, his debut at Teatro Real di Madrid With Il Turco in Italia.

Orquestra simfònica de les illes balears

Orquestra simfònica de les illes balears

cat

L'Orquestra Simfònica de les Balears està considerada un dels referents simfònics a Espanya. Va ser creada l'any 1988 sota la institució denominada Fundació Pública de les Balears per a la Música, incloent el Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. Malgrat que la història del simfonisme a les Illes Balears s'inicia als anys 40; la formació de l'orquestra com es coneix avui es deu al mestre Luís Remartínez, que va ser-ne titular i director artístic des de l'any 1988 fins a l'any 1994. Després l'han seguit els mestres següents: Philippe Bender (1994-1997) (2005-2009), Salvador Brotons (1997-2000) (2009-2013), Geoffrey Simon (2001-2002), Edmon Colomer (2002-2005), Josep Vicent (2013-2014) i com a codirector titular Joji Hattori (2014-2018). Actualment el mestre Pablo Mielgo és el director titular. L'Orquestra desenvolupa la seva temporada regular en l'àmbit simfònic (temporada d'abonament a l'Auditorium de Palma, concerts simfònics a Menorca, Eivissa i Formentera, temporada d'abonament a l'Auditorium de Manacor, concerts extraordinaris a Mallorca), així com en l'àmbit líric (temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó). En la temporada d'estiu, l'OSIB desenvolupa el festival Estius simfònics, amb el Castell de Bellver com a seu principal, i col·labora amb altres festivals com el de Pollença o el Sunset Classics. A més de la seva programació artística, desenvolupa una extensa tasca pedagògica mitjançant el programa Simfònica en família, així com el programa Simfònica en societat en què porta la música a diferents mitjans socials més desfavorits. Un dels nostres principals objectius és treure a la llum les obres de compositors de les Illes Balears. Un fet que queda demostrat amb la figura d'Antoni Parera Fons com a compositor en residència. Pròximament s'estrenarà una nova obra, "Arxiduc", del compositor mallorquí i de l'escriptura i membre de la Reial Acadèmia Espanyola, Carme Riera. Durant els últims 25 anys, l'Orquestra ha tingut com a accompanyats solistes de la rellevància internacional de Juan Diego Flórez, Frank Peter Zimmermann, Emmanuel Pahud, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Valentina Naftornita, Celso Albelo, Juan Manuel Cañizares, Kiri Te Kanawa, Teresa Berganza, Joaquín Achúcarro, Piotr Anderszewski, María Bayo, Simón Orfila, Katia y Marielle Labèque i el jove Francisco Fullana. L'OSIB ha actuat en nombroses ocasions fora de les Illes Balears. Destaca el seu recent viatge al Teatre Reial de Madrid juntament amb el tenor Juan Diego Flórez; el viatge a Zurich per a un concert amb la mezzo Kate Lindsey; el concert al Radio Hall France de París amb Khatia Buniatishvili i el concert a la Sala de Drets Humans de la ONU. La Simfònica compta amb un segell discogràfic que permet a la Simfònica distribuir els seus enregistraments per més de 40 plataformes musicals com Spotify, Apple Music, Amazon Music, Goolge Play Music entre altres. S'han publicat quatre discs: "Revolució" amb la Simfonia núm. 7 de L.v. Beethoven i The rite of Spring de P.I. Txaikovski; Simfonia núm. 2 de G. Mahler, i obres dels compositors mallorquins de "Mallorca Suite" de Baltasar Samper i "Foners" d'Antoni Parera Fons. A part de gaudir d'aquests enregistraments, és una demostració del talent i projecció internacional de les Illes Balears, amb una aposta decidida de les seves institucions per la cultura com a element essencial del futur de la regió. En 2020 fou guardonat amb la medalla d'or, major distinció de la Comunitat Autònoma.

Orquestra simfònica de les illes balears

esp

La Orquesta Sinfónica Islas Baleares está considerada uno de los referentes sinfónicos en España. Fue creada en el año 1988 bajo la institución denominada Fundació Pública de les Balears per a la Música, incluyendo al Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consell de Mallorca. A pesar de que la historia del sinfonismo en las Islas Baleares datan los años 40, la formación de la orquesta como hoy en día se conoce se debe al recientemente fallecido Maestro Luís Remartínez, quien fue su titular y director artístico desde el año 1988 hasta el año 1994. Después le han seguido los siguientes Maestros: Philippe Bender (1994-1997) (2005-2009), Salvador Brotons (1997-2000) (2009-2013), Geoffrey Simon (2001-2002), Edmon Colomer (2002-2005), Josep Vicent (2013-2014) y como codirector titular Joji Hattori (2014-2018). En la actualidad el Maestro Pablo Mielgo es su Director Titular. La Orquesta desarrolla su temporada regular en el ámbito sinfónico (temporada de abono en el Auditorium de Palma, conciertos sinfónicos en Menorca, Ibiza y Formentera, temporada de abono en el Auditorium de Manacor, conciertos extraordinarios en Mallorca), así como en el ámbito lírico (temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amigos de la Ópera de Maó). En su temporada de estío, la OSIB desarrolla el Festival "Veranos Sinfónicos" con el Castillo de Bellver como principal sede, y colabora con otros Festivales como el de Pollença, o el Sunset Classics. Además de su programación artística, desarrolla una extensa labor pedagógica mediante el programa "Sinfónica en Familia", así como el programa "Sinfónica en Sociedad" con el cual lleva la música a los diferentes medios sociales más desfavorecidos. Uno de nuestros principales objetivos es sacar a la luz las obras de compositores de las Islas Baleares. Un hecho que queda demostrado con la figura de Antoni Parera Fons como compositor en residencia. Próximamente se estrenará una nueva obra, "Arxiduc", del compositor mallorquín y de la escritura y miembro de la Real Academia Española, Carme Riera. Durante los últimos 25 años, la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Juan Diego Flórez, Frank Peter Zimmermann, Emmanuel Pahud, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Valentina Naftornita, Celso Albelo, Juan Manuel Cañizares, Kiri Te Kanawa, Teresa Berganza, Joaquín Achúcarro, Piotr Anderszewski, María Bayo, Simón Orfila; Katia y Marielle Labèque y el joven Francisco Fullana. La OSIB ha actuado en numerosas ocasiones fuera de las islas, destacando su viaje al Musikverein de Viena y el Teatro Real de Madrid junto al tenor Juan Diego Flórez; el viaje a Zurich para un concierto junto a la mezzo Kate Lindsey; el concierto en el Radio Hall France de París con Khayia Buniatishvili y el concierto en la Sala de Derechos Humanos de la ONU. La Simfònica cuenta con un sello discográfico que permite a la Sinfónica distribuir sus grabaciones por más de 40 plataformas musicales como Spotify, Apple Music, Amazon Music, Goolge Play Music entre otros. Se han publicado cuatro discos: "Revolució" con la Sinfonía n.º 7 de L.v. Beethoven i The rite of Spring de P.I. Chaikovski; Sinfonía n.º 2 de G. Mahler, y obras de los compositores mallorquines de "Mallorca Suite" de Baltasar Samper y "Foners" de Antoni Parera Fons. En 2020 fue galardonado con la medalla de oro de las Islas Baleares, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

Orquestra simfònica de les illes balears

eng

The OSIB is considered to be one of the symphonic models in Spain. It was founded in 1988, inside an institution known as Fundació Pública de les Balears per la Música, which includes the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca. Although the history of symphonic music in the Balearic Islands dates back to the 1940s, the orchestra as we know it nowadays was created by maestro Luís Remartínez, who was Principal Conductor and Artistic Director from 1988 to 1994. He was followed by maestros Philippe Bender (1994-1997) (2005-2009), Salvador Brotons (1997-2000) (2009-2013), Geoffrey Simon (2001-2002), Edmon Colomer (2002-2005) and Josep Vicent (2013-2014), and Joji Hattori (2014-2018) as title Co-Director. Current Director is maestro Pablo Mielgo. The OSIB performs a stable season in the scope of symphonic music (concert season at Auditorium de Palma, symphonic concerts in Menorca, Ibiza and Formentera, concert season in Auditorium de Manacor, extraordinary concerts in Majorca), as well as in the lyrical scope (opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and Amics de l'Òpera de Maó). During the summer season, the OSIB carries out the festival "Estius Simfònics" with Bellver Castle as its main venue, and collaborates with other festivals such as Festival de Pollença or Sunset Classics Festival.

Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme through "Simfònica en família", and takes music to disadvantaged social groups through the programme "Simfònica en societat". One of our main goals is to release the works of Balearic composers. Proof of that is the fact that we hold Antoni Parera Fons as a composer in residence. Soon we will première a new work, Arxiduc, composed by him and written by Carme Riera, member of the Real Academia Española. During the last 25 years, the OSIB has accompanied international main solo acts such as Juan Diego Flórez, Frank Peter Zimmermann, Emmanuel Pahud, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Valentina Naftornita, Celso Albelo, Juan Manuel Cañizares, Kiri Te Kanawa, Teresa Berganza, Joaquín Achúcarro, Piotr Anderszewski, María Bayo, Simón Orfila, Katia and Marielle Labèque and young Francisco Fullana, among others. The OSIB has played abroad in many occasions. It is worth highlighting our recent trip to Teatro Real de Madrid, together with tenor Juan Diego Flórez; a trip to Zurich for a concert with mezzo Kate Lindsey; the concert at Radio Hall France in Paris, with Khatia Buniatishvili; and the concert at the Civilizations Room at the UN Palace of Nations, in Geneva.

The OSIB has a label which allows us to distribute our recordings across more than 40 music platforms, such as Spotify, Apple Music, Amazon Music and Goolge Play Music, among others. Today, there are four albums: "Revolució", with Symphony No.7 by Beethoven and The rite of Spring, by Tchaikovsky; Symphony No. 2 by G. Mahler, and works by Majorcan composers in "Mallorca Suite" by Baltasar Samper; and "Foners", by Antoni Parera Fons. Besides enjoying these recordings, through them the OSIB displays the talent and international scope of the Balearic Islands, and its institutions prove their firm commitment to support culture as an essential element for the future of the region. In 2020, the OSIB has received the Gold Medal, the most important award from the Balearic Government.

Propers concerts

Desembre

**CICLE
AUDITORIUM
DE PALMA II**
8 DES -
20.00 h

**CICLE AUDITORI
DE MANACOR III**
9 DES
19.30 H

**CONCERT CICLE
AUDITORIUM DE
PALMA III**
15 DES
20.00 h

**CONCERT CICLE
AUDITORI DE
MANACOR III**
16 DES
19.30 H

**Concert per a piano núm. 1, en si bemoll
major Op. 23**

Piotr Ilitx Txaikovski

Simfonia núm. 1, en sol menor, op.13

Piotrx Ilitx Txaikovski

Nicolas Bringuier, piano

Lionel Bringuier, director

Fantasia on greensleeves

Ralph Vaughan Williams

**Concert de Tramuntana, per a guitarra
i orquestra simfònica (estrena)**

Joan Valent

Nit de nadal, suite de l'òpera

Nicolai Rimski-Kórsakov

Rafael Aguirre, guitarra

Pablo Mielgo, director

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Marc Nogués
Manel Barrios
Víctor Ros
Bernat Martí*

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Roberto Moragón
Beth Super
Francisco Sard
Ariadna Ferrer
Benjamin Payen
Julia Ferriol*
Amanda Monfort*

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Elisabeth Romero
Francesc Garcia

VIOLONCELS

Emmanuel Bleuse, solista
Ibolya Rózsás, ajudant de solista
Felipe Temes
Manuela Torres
Míriam Jiménez
Llorenç Rosal
Maria Biarge*
Lucrecia Garrigues*

CONTRABAIXOS

Martin Gregg, solista
Jozef Szafrański, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski
Aina Forteza*

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Estela Córcoles, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Carlos Fortea, ajudant de solista

CLARINETS

Eduardo Bernabeu, solista
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de solista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Vicente M. Cascales, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

Armando Lorente, solista

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

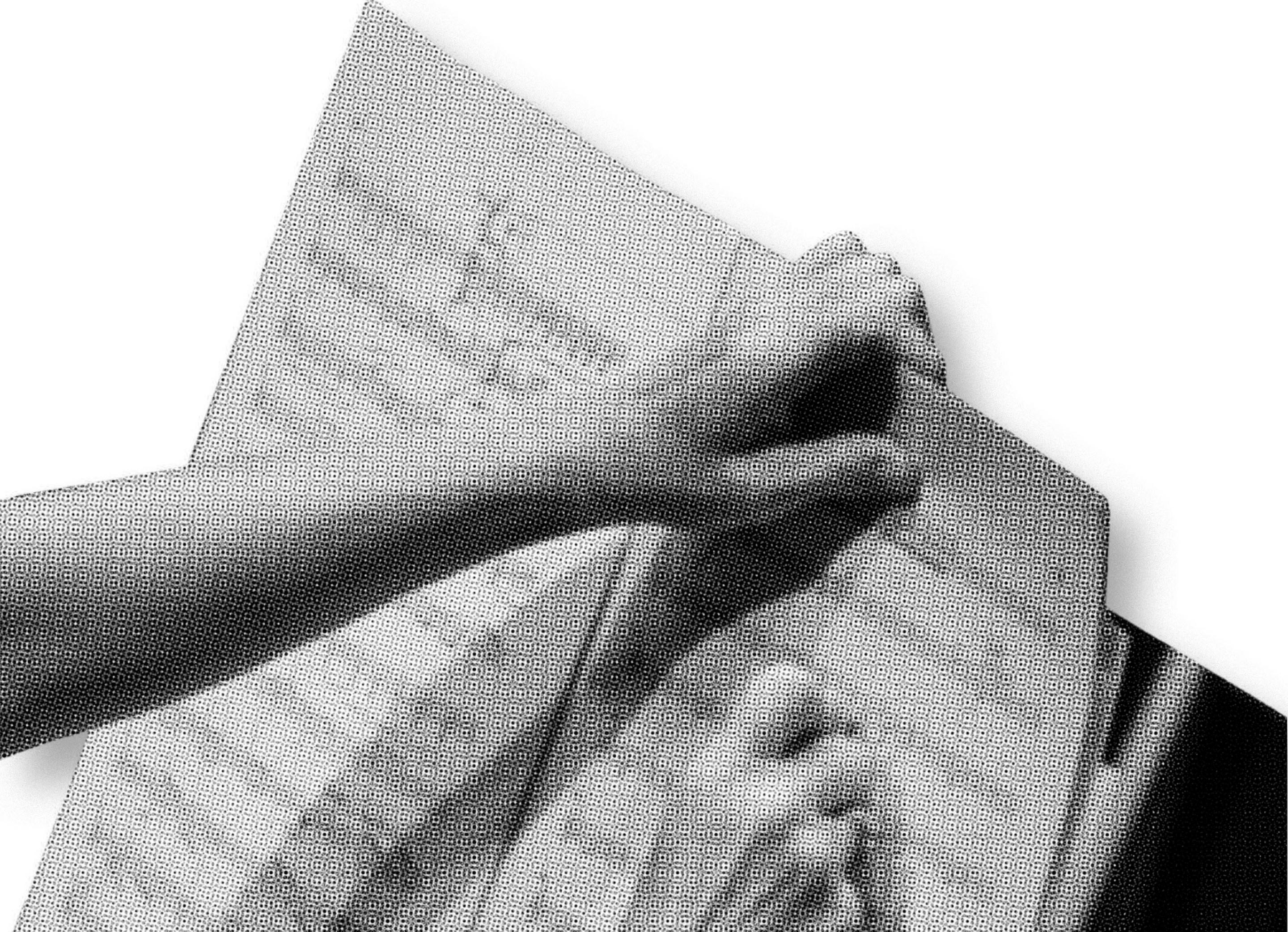
ARPA

Cristina Badía, solista

(*) : SOIB QUALIFICATS - PRIMERA EXPERIÈNCIA PROFESSIONAL A LES ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES

REFORÇOS: Guillem Gadea (violí II), Alba de Diego Herrera (viola), Irene Grande Rodríguez (viola), Clara Mascaró Nadal (viola), Ella Mihailenko (violoncel), Leila El Charef (violoncel), Pablo Moreno Saura (contrabaix), José Manuel López (tuba), Pablo Moreno Saura (percussió), Sabela Castro (percussió) Noemí Dalmau Fuentes (piano)

GERÈNCIA

Pere Malondra

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Cristina Martínez, cap de producció

Bartolomé Riera, cap d'administració

Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical

Samara Salinas, tècnica jurídica

Gloria Grati, secretaria tècnica

Juan Ramon Garcia, faristoler

Maria del Mar Furió, serveis artístics

Aina Gayart, auxiliar

Francisca Pallicer, auxiliar

Gustavo Riutort, serveis generals

Eduardo Sánchez, informàtic*

Nicolas Araujo, ajudant de producció (faristoler)*

(*) : SOIB QUALIFICATS - PRIMERA EXPERIÈNCIA PROFESSIONAL A LES ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Miquel Company i Pons, conseller de fons Europeus, Universitat i Cultura

VICEPRESIDENTA

Catalina Solivellas, direcció general de Cultura

VOCALS NATS

Yolanda Garví Blázquez, secretaria general de la Conselleria de Fons Europeus, Universitat i Cultura.

Carmen Palomino Sánchez, directora general de Funció Pública

Joan Ignasi Morey, director general de pressupostos

VOCALS ELECTES

Marcos Torio Magro, assessor tècnic de la Delegació de la Presidència per a la Cultura

Catalina Ferrando Ballester, Cap del departament de la DG Cultura

Catalina Ana Galmés Trueba, directora general del Tresor. política financera i Patrimoni.

GOVERN
ILLES
BALEARS\

CASTELL SON CLARET

G CONSELLERIA
O FONS EUROPEUS,
I UNIVERSITAT I CULTURA
B
/

FUNDACIÓ
ORQUESTRA SIMFÒNICA
ILLES BALEARIS

G CONSELLERIA
O MODEL ECONòMIC,
I TURISME I TREBALL
B
/

AETIB
AGÈNCIA D'ESTRATEGIA
TURÍSTICA ILLES BALEARIS

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

El Corte Inglés